

Vastgoed... Tot nu toe heb ik in mijn columns meestal wel een draai aan het thema kunnen geven, maar dit keer wil dat niet erg lukken. Het ligt vast aan mij (en aan mijn vakgebied), maar veel verder dan: 'Vastgoed? Vast fout!' kom ik niet. En daar zit u natuurlijk niet op te wachten.

vast goed

Maak ik mij los van de themarestrictie, dan loop ik tegen een ander probleem op: waar zal ik het over hebben? Een van mijn favoriete onderwerpen is columns, maar daar zijn de mij toegemeten vijfhonderd woorden volstrekt ontoereikend voor. Alleen al het belichten van de columns van de Volkskrant, bekend om zijn rijke columncultuur, zou een onderbelicht plaatje opleveren. Zelfs de columns die er niet meer zijn, vormen een te zware belasting: CaMus (Remco Campert en Jan Mulder) zijn in rook opgegaan, Martin Bril is ons helaas ontvallen en Jan Blokker is naar elders verbannen.

Een meer wetenschappelijke benadering, die ik eigenlijk aan mijn stand verplicht ben, zou mij op het ingewikkelde terrein van de logica brengen. Immers, een beschouwing over het begrip column als een verzameling van columns (inclusief deze) loopt onmiddellijk op tegen de beroemde paradox waar Bertrand Russell (een deel van) zijn faam en zijn worsteling met de waanzin aan te danken had. (Dit is natuurlijk behoorlijk cryptisch; voor een fascinerende behandeling in stripformaat verwijs ik naar het recentelijk vertaalde Logicomix).

Ook een van mijn andere favorieten moet helaas afvallen: het verschijnsel opiniepeiling, dat mij al geruime tijd de nodige zorgen baart. De peiling naar de aanhang van politieke partijen als er nu-verkiezingen-zouden-worden-gehouden, is in Nederland grotendeels gemonopoliseerd en in handen van één persoon die, zonder enige mogelijkheid van controle, het mediale- en publieke opinieklimaat beheerst en ons sinds kort ook op het gebied van de energievoorziening autoritair toespreekt. Helaas schuwt deze 'guru' het kort geding niet, zodat ik mij beter eerst van juridisch advies kan laten dienen.

Blijft voor deze keer de waan van de dag over. Nee, geen lieveheersbeestjesplaag, Mexicaanse griep of overbodig gebleken weeralarmen, maar Wilders en zijn PVV.

Over zijn besluit alleen in Den Haag en Almere aan de gemeenteraadsverkiezingen van 2010 mee te zullen doen, wordt in het algemeen nogal ongenueanceerd gedacht: laf of juist heel slim. Wilders zelf zegt niet voldoende goede kandidaten te kunnen vinden en daarom zou het wel eens heel verstandig kunnen zijn om niet aan lokale verkiezingen mee te doen. Ik denk namelijk dat Wilders onder een goede kandidaat iemand verstaat, die in staat en bereid is het door hem voorgestane beleid adequaat gestalte te geven. Maar daar zit hem nu net de kneep. Want wat is het beleid van een one-issue/one-leader beweging als het gaat om de vele problemen op allerlei terreinen die op een gemeenteraadslijd afkomen? In de praktijk zal het neerkomen op PVV-gemeenteraadsleden die op de meeste terreinen als ongeleide projectielen een kamikazekoers volgen en daarmee dus LPF-achtige problemen zullen veroorzaken. Die problemen kunnen Wilders alleen maar schaden in zijn opmars in de landelijke politiek.

Wilders speelt dus op save en dat is vanuit zijn perspectief vast goed.

Monique Leyenaar
Hoogleraar Vergelijkende Politicologie,
i.h.b. Politieke Participatie en Politieke Vernieuwing,
Radboud Universiteit Nijmegen
m.leyenaar@fm.ru.nl